

Πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον ιστορικό Ναό της Αγίας Ιουλιανής στο Shrewsbury

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Θυατείρων](#)

Την Κυριακή, 21η Δεκεμβρίου 2025, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελιτηνής κ. Μάξιμος προέστη της ευχαριστιακής συνάξεως στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Αγίας Μάρτυρος Ιουλιανής της εν Νικομηδία, στην πόλη του Σρούσμπερι.

Η θεία Μυσταγωγία ετελέσθη στον ανακαινισμένο Ιερό Ναό, ο οποίος περιήλθε περίπου προ έξι μηνών στην δικαιοδοσία της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας και συνιστά ήδη τον μόνιμο οίκο προσευχής της τοπικής Ορθοδόξου παροικίας. Το οικοδόμημα διασώζει μακραίωνη μνήμη, καθώς η παρουσία ναού στο σημείο μαρτυρείται ήδη από τον 10ο αιώνα, ενώ αναφορές σε

αυτόν ανιχνεύονται στο Domesday Book. Η σύγχρονη αρχιτεκτονική του όψη, σε ρυθμό κλασικιστικό, ανάγεται στην εκ βάθρων ανακαίνιση που επιτέλεσε ο αρχιτέκτονας Thomas Farnolls Pritchard το 1750.

Κατά την ομιλία του, ο Θεοφιλέστατος εξήρε το φρόνημα της Αγίας Ιουλιανής, η

οποία σε νεαρή ηλικία αρνήθηκε να υποκύψει στις επιταγές της ειδωλολατρικής εξουσίας και απέκρουσε τον γάμο με τον Έπαρχο Ελεύσιο, θέτοντας ως αδιαπραγμάτευτο όρο την πίστη στον Χριστό. Ενέκυψε στον διάλογο της Μάρτυρος με τον διώκτη της, όπου η Αγία αντιπαρέβαλε την φθαρτή σωματική ωραιότητα με την αιώνια λαμπρότητα της ψυχής, υπογραμμίζοντας πως το μαρτύριό της λειτούργησε ως σπόρος πίστεως, καθώς οδήγησε στην ομολογία και την τελείωση εκατοντάδων άλλων ανδρών και γυναικών.

Ο Θεοφιλέστατος διεβίβασε στο εκκλησίασμα τις πατρικές ευχές και την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας κ. Νικήτα. Μετά το πέρας της λατρευτικής συνάξεως, παρετέθη εορταστική τράπεζα. Ακολούθως, ο Επίσκοπος επισκέφθηκε τον χώρο του σχολείου της Κοινότητας, όπου παρέστη στη χριστουγεννιάτικη εορτή των μαθητών.

Διαβάστε ολόκληρη την ομιλία του Θεοφιλεστάτου (μετάφραση από την αγγλική γλώσσα):

Το Μαρτύριο της Αγίας Ιουλιανής

Αγαπητοί Χριστιανοί,

Η εκκλησιαστική κοινότητα, βιώνοντας την προεόρτια ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων, προβάλλει ενώπιόν μας τη μορφή μιας νέας γυναίκας, της Αγίας Ιουλιανής. Συνήθως, όταν αναφερόμαστε σε μάρτυρες, η σκέψη μας στρέφεται σε ηρωικές μορφές, σε άνδρες ρωμαλέους ή σε επισκόπους που επωμίστηκαν το βάρος της ποιμαντικής ευθύνης. Εάν όμως εγκλωβιστούμε σε αυτή τη στατική και τυποποιημένη αντίληψη του μάρτυρα, κινδυνεύουμε να αγνοήσουμε σε μεγάλο βαθμό την πραγματικότητα. Η νεανική αντίσταση της Αγίας απέναντι σε μια κραταιά εξουσία δεν άφησε αδιάφορο το ειδωλολατρικό κατεστημένο, το οποίο διαπίστωνε πως η πίστη αυτή δεν μπορούσε να καταστέλλεται με τους συνήθεις τρόπους. Τούτο έχει τεράστια σημασία για την κατανόηση της χριστιανικής πίστεως ως δύναμης απελευθέρωσης και όχι ως συστήματος καταπίεσης.

Η μάρτυς βίωνε την καθημερινότητά της εντός ενός κόσμου διαμετρικά αντίθετου προς το χριστιανικό ήθος, γεγονός που καθιστούσε αδύνατη για εκείνην την αποδοχή της κοσμικής νοοτροπίας περί ζωής. Κατ' ακολουθίαν, οι επιλογές της, που πήγασαν από την πίστη της σε μια κρίσιμη στιγμή, συνδέονταν όχι μόνο με τη σταθερή άρνηση της κοσμικής δόξας, αλλά και με την κατάφαση της αιώνιας αλήθειας έναντι των γήινων πραγματικοτήτων. Η βιοτή της, όπως μας παραδίδεται από το Συναξάριο, αποτελεί μια συνεχή διαδοχή κρίσιμων υπαρξιακών επιλογών. Αυτές οι αποφάσεις, όσο και αν φαντάζουν σε εμάς σήμερα απόμακρες, αγγίζουν τη δική μας καθημερινότητα με τρόπο συγκλονιστικό, καθώς καλούμαστε διαρκώς να επιλέξουμε μεταξύ των απολαύσεων του κόσμου τούτου και του Χριστού, μεταξύ της κοινωνικής καταξίωσης και της αλήθειας της συνείδησης.

Οι γονείς της, ακολουθώντας την τυφλή κοινωνική συμβατικότητα και την τάση επιβολής, ρύθμιζαν τη ζωή της αυταρχικά, δίχως αναστολές. Φροντίζοντας για την «αποκατάστασή» της, την αρραβώνιασαν με τον Ελεύσιο, έναν συγκλητικό και άνθρωπο της εξουσίας. Η λογική του κόσμου υπαγόρευε το «ναι», βλέποντας μια ευκαιρία για πλούτη, κοινωνική άνοδο και άνετη ζωή. Η ανάγκη όμως να θέσει με παρρησία την προϋπόθεση του γάμου, ανατρέποντας τη δεδομένη ροή των πραγμάτων, καθίσταται ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας. Ενώ όλοι ανέμεναν την αποδοχή αυτής της τύχης ως ευλογίας, εκείνη έθεσε όρους, οι οποίοι δεν ήταν οικονομικής φύσεως. Αρχικά του διαμηνύει πως ο γάμος θα τελεστεί μόνον όταν εκείνος αναλάβει το αξίωμα του Επάρχου. Φαινομενικά, αυτό μοιάζει με φιλοδοξία. Όταν όμως ο Ελεύσιος, κινούμενος από τον έρωτα ή τον εγωισμό του, κατόρθωσε να γίνει Έπαρχος, η Ιουλιανή αποκαλύπτει τον πραγματικό εαυτό της, αρνούμενη να δεχθεί την ένωση «άνευ όρων», εφόσον αυτό αντιτίθετο στον Χριστό.

Στην προοπτική της αληθινής ζωής, η πίστη για την Ιουλιανή δεν αποτελεί ένα

ιδιωτικό συναίσθημα, αλλά κριτήριο ζωής και προϋπόθεση κοινωνίας. Αδυνατεί να ενωθεί με έναν άνθρωπο που λατρεύει τα είδωλα, ακόμη και αν εκείνος της προσφέρει τον κόσμο όλο. Οι σκέψεις αυτές περί της ματαιότητας των ειδώλων, που αναδύθηκαν προς το τέλος της πρώτης περιόδου μετά τον αρραβώνα, φανερώνουν την εσωτερική της διεργασία. Η κρυφή φλόγα της πίστεως, όταν ήρθε η ώρα της κρίσης, μεταβλήθηκε σε πυρκαγιά που κατέκαψε κάθε γέφυρα συμβιβασμού. Η απείθεια στην πατρική εξουσία τιμωρούνταν σκληρά εκείνη την εποχή. Την παρέδωσαν στον ίδιο τον Ελεύσιο, τον μνηστήρα που μετατράπηκε σε κριτή και δήμιο. Δυστυχώς, συχνά οι άνθρωποι που μας αγαπούν «κοσμικά», γίνονται οι σκληρότεροι διώκτες μας όταν δεν ικανοποιούμε τις προσδοκίες τους. Η σκληρή αυτή στάση, χωρίς να σημαίνει την εξαφάνιση των φυσικών αισθημάτων, συνδέθηκε με τη διαμόρφωση του τυφλού εγωισμού του πληγωμένου μνηστήρα, οδηγώντας σε φρικτή εκδίκηση.

Οι συναξαριστές, περιγράφοντας τα βασανιστήρια, σέβονται το ρεαλιστικό νόημα του πόνου. Εικόνες που προκαλούν φρίκη. Στον συγκλονιστικό διάλογο του μαρτυρίου, η Ιουλιανή ανέπτυξε τις θεολογικές της απόψεις για την αξία της ψυχής. Ο Ελεύσιος, βλέποντας το πρόσωπό της παραμορφωμένο, της λέει ειρωνικά να κοιταχτεί στον καθρέπτη, αναγνωρίζοντας μόνο την αξία της σωματικής ομορφιάς. Η αγία όμως, με ένα ελαφρύ μειδίαμα, του απάντησε πως στην ανάσταση των δικαίων δεν θα υπάρχουν σωματικές πληγές, παρά μόνο θα φανερώνονται τα στίγματα που άφησε η αμαρτία στις ψυχές. Το σώμα φθείρεται, καίγεται και πεθαίνει, η ψυχή όμως φέρει αιώνια τα τραύματα της αμαρτίας αν δεν καθαριστεί. Προτιμά, επομένως, τις προσωρινές πληγές του σώματος παρά τις αιώνιες της ψυχής, ζυγίζοντας την πρόσκαιρη ομορφιά έναντι της λαμπρής, «αγλαής» ψυχής.

Η διδαχή του Κυρίου δεν είναι θεωρητική γνώση, αλλά πράξη και άρνηση του να γίνει κανείς ένα κέλυφος κενό περιεχομένου. Πέρα από τα σωματικά μαρτύρια, υπήρξε και ο πνευματικός πόλεμος. Στο σκοτεινό κελί της φυλακής, ο διάβολος προσπάθησε να την παραπλανήσει, προτρέποντάς την να θυσιάσει στα είδωλα για να γλιτώσει, ισχυριζόμενος ότι ο Θεός δεν θέλει τον πόνο της. Πόσο λογικό και «ανθρώπινο» ακούγεται αυτό. Όμως, κάθε πιστός διαθέτει διάκριση και προσευχή. Η Ιουλιανή δεν ξεγελάστηκε, αντιλήφθηκε την πλάνη και ανάγκασε τον πειρασμό να ομολογήσει την ταυτότητά του, επιβεβαιώνοντας το του Αποστόλου Παύλου: «Αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β΄ Κορ. 11, 14). Παρά το νεαρό της ηλικίας της, επέδειξε γεροντική σοφία, απορρίπτοντας την εύκολη λύση και τον συμβιβασμό που προσφέρθηκε με θρησκευτικό μανδύα.

Συχνά και σε μας ο πειρασμός εμφανίζεται ως «οικονομία», ως δήθεν ανάγκη. Η

στάση όμως της Αγίας Ιουλιανής την κατέταξε σε υψηλότερη βαθμίδα από εκείνη του συμβιβασμένου ανθρώπου. Το τέλος της δεν υπήρξε ένα μοναχικό γεγονός. Η ρίψη της σε αναμμένο καμίνι και η θαυμαστή διάσωσή της δεν αποσκοπούσαν στον εντυπωσιασμό, αλλά λειτούργησαν ως δυνατότητα αγιασμού για τους παρισταμένους. Το γεγονός ότι πεντακόσιοι άνδρες και εκατόν τριάντα γυναίκες ομολόγησαν τον Χριστό και αποκεφαλίστηκαν, αποδεικνύει ότι η θυσία ενός ανθρώπου γίνεται σπόρος για την Εκκλησία. Η αγία δεν πορεύθηκε στον Παράδεισο μόνη, αλλά με μια ολόκληρη στρατιά, επιβεβαιώνοντας πως ο γνήσιος Χριστιανός σώζει και τους γύρω του με το παράδειγμά του.

Η Εκκλησία, τιμώντας τη μνήμη των μαρτύρων, αρνείται τη λήθη. «Έλαβεν η αοίδιμος του μαρτυρίου τον στέφανον», μόλις δεκαοκτώ ετών. Πρόλαβε να ζήσει ουσιαστικότερα από τον Ελεύσιο, ο οποίος, σύμφωνα με την παράδοση, βρήκε τραγικό τέλος, ναυαγός και κατασπαραγμένος από θηρία. Είναι η κατάληξη δύο διαφορετικών δρόμων: η μαρτυρία της αγάπης έναντι του θανάτου της βίας.

Η μαρτυρία της Αγίας Ιουλιανής δεν παραμένει κλεισμένη στο παρελθόν. Ζούμε σε μια εποχή όπου, αν και δεν μας ρίχνουν σε καμίνια, τα βασανιστήρια είναι ίσως πιο εκλεπτυσμένα. Το «είδωλο» του πλούτου και η λατρεία του εαυτού συνιστούν τη σύγχρονη πίεση να είμαστε «αρεστοί» και όχι «αληθινοί». Ο βίος της Αγίας διδάσκει ότι η πίστη νικά τον κόσμο. Η καθημερινότητα αποτελεί τον δικό μας στίβο μαρτυρίου, όπου τα ιεραρχικώς προτασσόμενα διλήμματα συνιστούν τα «αναίμακτα μαρτύρια» της συνείδησης. Ας φυλάξουμε στην καρδιά μας την εικόνα εκείνης της νεαρής κόρης που, αντικρίζοντας την εξουσία με χαμόγελο ατάραχο, μίλησε για μια ομορφιά που δεν μαραίνεται, την ομορφιά της ψυχής, εκείνη που καλούμαστε να ανακτήσουμε, πρεσβείαις της Αγίας Ιουλιανής. Αμήν.

